

Šri Dživa Gosvamis teigia, kad žmogus, kenčiantis nuo keturių materialios egzistencijos trūkumų, t.y. netobulų juslių, pasimetimo, nedėmesingumo, ir polinkio sukčiauti, negali suprasti absoliučios tiesos be pagalbos iš aukščiau.

Tas, kuris iš tikrųjų priims šventraščių prieglobstį, nebebus pavaldus šiems keturiems trūkumams, trukdantiems pasiekti tobulų žinių. Toks "patikimas asmuo" nesusipainios tarp to, kas galiausiai yra tikra ir kas ne, todėl jis niekada nesuklys pripažindamas Dievą tikruoju savininku, o taip pat jis ar ji neapgaudinės kitų, duodamas jiems kažką kita, o ne visą tiesą. Šiuo atveju tobulumas rodo į tą asmenį, kurio atsidavimas tobulas, o ne tą, kuris nedaro jokių klaidų. Reliatyvioje plotmėje net ištobulėjusios sielos gali padaryti klaidų. Kai kurie buvo neraštingi, o garsusis Bilvamangala Thakura buvo aklas, panašu kad jo regėjimo joslė buvo ydinga, nepaisant jo tobulo žinojimo. Kai kurie norėtų mus įtikinti, kad tobulų sielų padarytos klaidos yra tam tikra lila, patikrinimas mokiniam. Tačiau toks paaiškinimas nesiremia giliu absoliučios realybės prigimties supratimu.

Panirusi į kitą realybę plotmę, transe tobula siela tai kas yra gali palaikyti už kitą. Mes stebime šį reiškinį daug kartų Čaitanjos Mahaprabhu liloje, kuris savo meilės Krišnai ekstazėje smėlio kopą Puryje kartą palaikė Govardhano kalnu. Kitas pavyzdys buvo kai jo mokinys Džagadananda klaidingai palaikė Sanatana Gosvamio šafrano spalvos turbaną Mahaprabhu drabužiais, nors šis iš tikrųjų gavo jį iš kito sanjasio. Taip pat kartą jaunystėje Hanumanas saulę palaikė vaisiumi ir bandė ją pačiupti.

Tripurari Svamis